

ความตกลงระหว่างราชอาณาจักรไทยกับราชอาณาจักรเบลเยียม
เพื่อการเว้นการเก็บภาษีซ้อน และการป้องกัน
การเลี่ยงการรัษฎากรในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีเก็บจากเงินได้และจากทุน

รัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทย และรัฐบาลแห่งราชอาณาจักรเบลเยียม

มีความปรารถนาที่จะทำความตกลงเพื่อการเว้นการเก็บภาษีซ้อนและการป้องกัน
การเลี่ยงการรัษฎากร ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีเก็บจากเงินได้และจากทุน ได้ตกลงกันดังต่อไปนี้

บทที่ 1

ขอบข่ายแห่งความตกลง

ข้อ 1

ขอบข่ายด้านบุคคล

ความตกลงนี้จะใช้บังคับกับบุคคลผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่งหรือทั้งสองรัฐ

ข้อ 2

ภาษีที่อยู่ในขอบข่าย

1. ความตกลงนี้จะใช้บังคับกับภาษีเก็บจากเงินได้และจากทุนที่บังคับจัดเก็บในนามของรัฐผู้ทำสัญญาแต่ละรัฐหรือในนามของส่วนราชการ หรือเจ้าหน้าที่ท้องถิ่นของแต่ละรัฐโดยไม่คำนึงถึงวิธีการเรียกเก็บ
2. ภาษีทั้งปวงที่บังคับจัดเก็บจากเงินได้ทั้งสิ้นจากทุนทั้งสิ้นหรือจากองค์ประกอบทั้งหลายของเงินได้หรือของทุน รวมทั้งภาษีที่เก็บจากผลได้จากการจำหน่ายสังหาริมทรัพย์ หรืออสังหาริมทรัพย์ ภาษีที่เก็บจากยอดเงินค่าจ้างหรือเงินเดือนทั้งสิ้นซึ่งวิสาหกิจเป็นผู้จ่ายตลอดจนภาษีที่เก็บจากการเพิ่มค่าของทุน จะถือว่าเป็นภาษีเก็บจากเงินได้และจากทุน
3. ภาษีที่มีอยู่ในปัจจุบัน ซึ่งความตกลงนี้จะใช้บังคับ โดยเฉพาะได้แก่
 - (ก) ในประเทศเบลเยียม
 - (1) ภาษีเงินได้ส่วนบุคคล
 - (2) ภาษีเงินได้บริษัท
 - (3) ภาษีเงินได้เก็บจากนิติบุคคล
 - (4) ภาษีเงินได้เก็บจากผู้ไม่มีถิ่นที่อยู่
 รวมทั้งส่วนที่ชำระล่วงหน้า เงินเพิ่มจากภาษีเหล่านี้และส่วนที่ชำระล่วงหน้า และการเก็บภาษีเงินได้ท้องถิ่นอันรวมอยู่ในภาษีเงินได้ส่วนบุคคล
(ต่อไปในที่นี้จะเรียกว่า "ภาษีเบลเยียม")
 - (ข) ในประเทศไทย
 - (1) ภาษีเงินได้
 - (2) ภาษีบำรุงท้องที่

(3) ภาษีเงินได้ปิโตรเลียม

(ต่อไปในนี้จะเรียกว่า “ภาษีไทย”)

4. ความตกลงนี้จะใช้บังคับกับภาษีใด ๆ ที่เก็บจากเงินได้และจากทุนตั้งที่ได้กล่าวไว้ในวรรค 2 ด้วย อันจะได้บังคับจัดเก็บเพิ่มเติมหรือแทนที่ภาษีที่มีอยู่ในปัจจุบันในรัฐผู้ทำสัญญาหรือรัฐใด ภายหลังจากวันที่ได้ลงนามในความตกลงนี้แล้ว เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาจะแจ้งให้ทราบแก่กันและกันถึงความเปลี่ยนแปลงที่สำคัญใด ๆ ซึ่งได้มีขึ้นในกฎหมายภาษีอากรของแต่ละรัฐ

บทที่ 2

บทนิยาม

ข้อ 3

บทนิยามทั่วไป

1. ในความตกลงนี้ เว้นแต่บริบทจะกำหนดเป็นอย่างอื่น
 - (ก) คำว่า “ประเทศเบลเยียม” หมายถึงราชอาณาจักรเบลเยียม และเมื่อใช้ในความหมายทางภูมิศาสตร์ รวมถึงพื้นที่ใด ๆ ที่อยู่นอกอำนาจอธิปไตยของประเทศเบลเยียม ซึ่งตามกฎหมายเบลเยียมที่ว่าด้วยไหล่ทวีป และตามกฎหมายระหว่างประเทศได้กำหนดหรืออาจกำหนดในภายหลังให้เป็นพื้นที่ซึ่งประเทศเบลเยียมอาจใช้สิทธิในส่วนที่เกี่ยวกับพื้นดินท้องทะเลและใต้พื้นดินท้องทะเล และทรัพยากรธรรมชาติของตนภายในพื้นที่นั้น ๆ ได้
 - (ข) คำว่า “ประเทศไทย” หมายถึง ราชอาณาจักรไทยและพื้นที่ใด ๆ ซึ่งประชิดกับน่านน้ำอาณาเขตของราชอาณาจักรไทยซึ่งตามกฎหมายไทย และตามกฎหมายระหว่างประเทศได้กำหนดหรืออาจกำหนดในภายหลังให้เป็นพื้นที่ซึ่งราชอาณาจักรไทยอาจใช้สิทธิในส่วนที่เกี่ยวกับพื้นดินท้องทะเลและใต้พื้นดินท้องทะเล และทรัพยากรธรรมชาติของตนภายในพื้นที่นั้น ๆ ได้
 - (ค) คำว่า “รัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง” และ “รัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง” หมายถึง ประเทศเบลเยียมหรือประเทศไทย แล้วแต่บริบทจะกำหนด
 - (ง) คำว่า “บุคคล” รวมถึงบุคคลธรรมดา บริษัทและคณะบุคคลอื่นใด
 - (จ) คำว่า “บริษัท” หมายถึง นิติบุคคลใด หรือหน่วยใด กลุ่มหรือคณะบุคคลใดซึ่งถือว่าเป็นนิติบุคคลเพื่อความมุ่งประสงค์ในทางภาษีของรัฐผู้ทำสัญญา ซึ่งบริษัทนั้นเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่
 - (ฉ) คำว่า “วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง” และ “วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง” หมายถึง วิสาหกิจที่ดำเนินการโดยผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งและวิสาหกิจที่ดำเนินการโดยผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ตามลำดับ
 - (ช) คำว่า “คนชาติ” หมายถึง
 - (1) บุคคลธรรมดาทั้งปวงที่มีสัญชาติของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง

- (2) นิติบุคคล ห้างหุ้นส่วน และสมาคมทั้งปวงที่ได้รับสถานภาพของตนเช่นนั้นตามกฎหมายที่ใช้บังคับอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง
- (ซ) คำว่า “การจราจรระหว่างประเทศ” รวมถึงการจราจรระหว่างสถานที่ต่าง ๆ ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งในช่วงของการเดินทางซึ่งได้ขยายออกไปมากกว่าหนึ่งประเทศ
- (ฉ) คำว่า “เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจ” หมายถึง
- (1) ในกรณีของประเทศเบลเยียม รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังหรือผู้ที่ได้รับมอบอำนาจ
 - (2) ในกรณีของประเทศไทย รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังหรือผู้ที่ได้รับมอบอำนาจ

2. ในการใช้บังคับความตกลงนี้โดยรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง คำใด ๆ ที่มีได้นิยามไว้เป็นอย่างอื่น จะมีความหมายซึ่งคำนั้นมีอยู่ตามกฎหมายของรัฐผู้ทำสัญญานั้นเกี่ยวกับภาษีที่อยู่ในขอบข่ายของอนุสัญญา นี้ เว้นแต่บริบทจะกำหนดเป็นอย่างอื่น

ข้อ 4

ภูมิลำเนาเพื่อการรัษฎากร

1. เพื่อความมุ่งประสงค์แห่งความตกลงนี้ คำว่า “ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง” หมายถึงบุคคลใด ๆ ผู้ซึ่งมีเงินได้หรือทุน ซึ่งตามกฎหมายของรัฐนั้นต้องเสียภาษีให้รัฐนั้น โดยเหตุผลแห่งการมีภูมิลำเนา ถิ่นที่อยู่ สถานจัดการหรือโดยเกณฑ์อื่นใดที่มีลักษณะคล้ายคลึงกัน แต่คำนี้ไม่รวมถึงบุคคลใด ๆ ผู้ต้องเสียภาษีให้รัฐผู้ทำสัญญารัฐนั้นในส่วนที่เกี่ยวกับเงินได้จากแหล่งหรือทุนซึ่งมีอยู่ในรัฐนั้น
2. ถ้าโดยเหตุผลแห่งบทบัญญัติของวรรค 1 บุคคลธรรมดาใดเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐ จะวินิจฉัยสถานภาพของบุคคลนั้นดังต่อไปนี้
 - (ก) จะถือว่าบุคคลธรรมดาผู้มีที่อยู่ถาวรในรัฐผู้ทำสัญญารัฐใดเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐนั้น ถ้าบุคคลธรรมดามีที่อยู่ถาวรในรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐ จะถือว่าเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งตนมีความสัมพันธ์ทางส่วนตัวและทางเศรษฐกิจใกล้ชิดกว่า (ศูนย์กลางของผลประโยชน์อันสำคัญ)
 - (ข) ถ้าไม่อาจกำหนดรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งเป็นที่ตั้งศูนย์กลางของผลประโยชน์อันสำคัญของบุคคลธรรมดาได้ก็ดี หรือถ้าไม่มีที่อยู่ถาวรของบุคคลธรรมดาอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐก็ดี จะถือว่าบุคคลธรรมดานั้นเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาที่ตนมีที่อยู่เป็นปกติวิสัย

- (ค) ถ้าบุคคลธรรมดาที่มีที่อยู่เป็นปกติวิสัยในรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐ หรือไม่มีอยู่เลยในรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐ จะถือว่าเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาที่ตนเป็นคนชาติ
- (ง) ถ้าบุคคลธรรมดาเป็นคนชาติของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐ หรือมิได้เป็นคนชาติของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐ เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาจะแก้ไขปัญหาโดยความตกลงร่วมกัน

3. ถ้าโดยเหตุผลแห่งบทบัญญัติของวรรค 1 บริษัทใดเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐ จะถือว่าบริษัทนั้นเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาที่บริษัทนั้นได้ก่อตั้งขึ้น หรือได้สถานภาพเป็นบริษัทตามกฎหมายของรัฐนั้น ถ้าตามหลักเกณฑ์เช่นนี้บริษัทนั้นยังคงเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐอยู่อีก จะถือว่าบริษัทนั้นเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาที่บริษัทนั้นมีสถานจัดการใหญ่ตั้งอยู่

ข้อ 5

สถานประกอบการถาวร

1. เพื่อความมุ่งประสงค์แห่งความตกลงนี้ คำว่า "สถานประกอบการถาวร" หมายถึง สถานธุรกิจประจำซึ่งวิสาหกิจใช้ประกอบธุรกิจทั้งหมดหรือแต่บางส่วน
2. คำว่า "สถานประกอบการถาวร" โดยเฉพาะจะรวมถึง
- (ก) สถานจัดการ
 - (ข) สาขา
 - (ค) สำนักงาน
 - (ง) โรงงาน
 - (จ) โรงช่าง
 - (ฉ) คลังสินค้า
 - (ช) เหมืองแร่ เหมืองหิน ป่อน้ำมัน หรือป่อก๊าซ หรือสถานที่อื่นที่ใช้ในการขุดทรัพย์ธรรมชาติ
 - (ซ) สถานที่ตั้งของอาคาร หรือสิ่งปลูกสร้าง หรือโครงการประกอบ ซึ่งมีอยู่เกินกว่า 6 เดือน

3. คำว่า “สถานประกอบการถาวร” จะไม่ถือว่ารวมถึง

- (ก) การใช้เครื่องอำนวยความสะดวกเพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ในการเก็บรักษา การจัดแสดงหรือการส่งมอบของหรือสินค้าซึ่งเป็นของวิสาหกิจนั้น
- (ข) การเก็บรักษามูลภัณฑ์ของของหรือสินค้าซึ่งเป็นของวิสาหกิจนั้นเพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ในการเก็บรักษา การจัดแสดง หรือการส่งมอบ
- (ค) การเก็บรักษามูลภัณฑ์ของของหรือสินค้าซึ่งเป็นของวิสาหกิจนั้นเพียงเพื่อความมุ่งประสงค์แห่งการแปรรูปโดยอภิวสาหกิจหนึ่ง
- (ง) การมีสถานธุรกิจประจำไว้เพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ในการจัดซื้อของ หรือสินค้า หรือเพื่อรวบรวมข้อเสนอแนะสำหรับวิสาหกิจนั้น
- (จ) การมีสถานธุรกิจประจำไว้เพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ในการโฆษณา เพื่อให้ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยทางวิทยาศาสตร์ หรือเพื่อกิจกรรมต่าง ๆ ที่คล้ายคลึงกันซึ่งมีลักษณะเป็นการเตรียมการ หรือเป็นส่วนประกอบของวิสาหกิจ

4. บุคคลที่กระทำการในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งในนามของวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง นอกจากนายหน้า ตัวแทนการค้าทั่วไป หรือตัวแทนอื่นใดที่มีสถานภาพเป็นอิสระซึ่งอยู่ในบังคับของวรรค 5 จะถือว่าเป็นสถานประกอบการถาวรของรัฐแรก แต่โดยมีเงื่อนไขว่า

- (ก) บุคคลนั้นมีและใช้อย่างเป็นปกติวิสัยในรัฐผู้ทำสัญญารัฐแรกซึ่งอำนาจในการทำสัญญาเพื่อหรือนามของวิสาหกิจนั้น เว้นไว้แต่กิจกรรมต่าง ๆ ของบุคคลนั้นจำกัดอยู่แต่เพียงการซื้อของหรือสินค้าเพื่อวิสาหกิจนั้น หรือ
- (ข) บุคคลนั้นได้เก็บรักษาอย่างเป็นปกติวิสัยในรัฐผู้ทำสัญญารัฐแรกนั้นซึ่งมูลภัณฑ์ของของหรือสินค้าที่เป็นของวิสาหกิจนั้น และส่งมอบของหรือสินค้าจากมูลภัณฑ์นั้นเพื่อหรือนามของวิสาหกิจนั้น อยู่เป็นประจำ หรือ
- (ค) บุคคลนั้นจัดหาอย่างเป็นปกติวิสัยในรัฐผู้ทำสัญญารัฐแรกนั้นซึ่งคำสั่งซื้อทั้งหมด หรือเกือบทั้งหมด เพื่อวิสาหกิจนั้นเองหรือเพื่อวิสาหกิจนั้นและวิสาหกิจอื่น ๆ ซึ่งอยู่ในความควบคุมของวิสาหกิจนั้นหรือมีผลประโยชน์ควบคุมอยู่ในวิสาหกิจนั้น

5. วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งจะไม่ได้ถือว่ามีสถานประกอบการถาวรในรัฐผู้ทำสัญญาอีก รัฐหนึ่ง เพียงเพราะว่าได้ประกอบธุรกิจในอีกรัฐหนึ่งนั้นโดยผ่านทางนายหน้าตัวแทนการค้าทั่วไป หรือตัวแทนอื่นใดที่มีสถานภาพเป็นอิสระ ถ้าบุคคลเช่นว่านั้นได้กระทำตามทางอันเป็นปกติแห่งธุรกิจของตน แต่จะไม่ใช้บังคับถ้านายหน้าหรือตัวแทนเช่นว่านั้น ได้ประกอบกิจกรรมในอีกรัฐหนึ่งนั้น ตามที่กำหนดไว้ในวรรค 4 ทั้งหมดหรือเกือบทั้งหมดเพื่อวิสาหกิจนั้นเอง หรือเพื่อวิสาหกิจนั้นและวิสาหกิจอื่น ๆ ซึ่งอยู่ในความควบคุมของวิสาหกิจนั้นหรือมีผลประโยชน์ควบคุมอยู่ในวิสาหกิจนั้น
6. ไม่ว่าบทบัญญัติ ของวรรค 4 และ 5 จะกล่าวไว้อย่างไรก็ตาม จะถือว่าวิสาหกิจประกันภัยของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งมีสถานประกอบการถาวรในอีกรัฐหนึ่ง ถ้าหากว่าวิสาหกิจนั้นได้เก็บเบี้ยประกันในอีกรัฐหนึ่งนั้น หรือประกันการเสี่ยงภัยที่มีอยู่ ณ ที่นั้นผ่านตัวแทนดังที่ได้กล่าวถึงในวรรค 4 หรือตัวแทนที่มีสถานภาพเป็นอิสระผู้มีและใช้อำนาจนั้นเป็นปกติวิสัยในการทำสัญญาในนามของวิสาหกิจนั้น
7. ข้อเท็จจริงที่ว่า บริษัทหนึ่งซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งควบคุมหรืออยู่ในความควบคุมของบริษัทซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง หรือซึ่งประกอบธุรกิจในอีกรัฐหนึ่งนั้น (ไม่ว่าจะผ่านสถานประกอบการถาวรหรือไม่ก็ตาม) มิเป็นเหตุให้บริษัทหนึ่งบริษัทใดเป็นสถานประกอบการถาวรของอีกบริษัทหนึ่ง

บทที่ 3 การเก็บภาษีเงินได้

ข้อ 6

เงินได้จากอสังหาริมทรัพย์

1. เงินได้จากอสังหาริมทรัพย์ รวมถึงเงินได้จากเกษตรกรรมหรือการป่าไม้ อาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งทรัพย์สินนั้นตั้งอยู่
2. คำว่า "อสังหาริมทรัพย์" จะนิยามตามกฎหมายของรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งทรัพย์สินนั้นตั้งอยู่ คำนี้ไม่ว่าในกรณีใดจะรวมถึงทรัพย์สินอันเป็นอุปกรณ์ของอสังหาริมทรัพย์ ปศุสัตว์ และเครื่องมือที่ใช้ในการเกษตรและการป่าไม้ สิทธิทั้งหลายที่อยู่ในบังคับบทบัญญัติของกฎหมายทั่วไปว่าด้วยทรัพย์สินที่เป็นที่ดิน สิทธิเก็บกินในอสังหาริมทรัพย์ และสิทธิที่จะได้รับชำระตามจำนวนที่เปลี่ยนแปลงได้ หรือจำนวนตายตัว เป็นค่าตอบแทนในการทำงาน หรือมีสิทธิในการทำงานในขุมแร่ แหล่งแร่ และทรัพยากรธรรมชาติอย่างอื่น ส่วนเรือเดินทะเล เรือ อากาศยานจะไม่ถือว่าเป็นอสังหาริมทรัพย์
3. บทบัญญัติของวรรค 1 จะใช้บังคับกับเงินได้เนื่องมาจากการใช้โดยตรงการให้เช่า หรือการใช้อสังหาริมทรัพย์ในรูปอื่น
4. บทบัญญัติของวรรค 1 และ 3 จะใช้บังคับกับเงินได้จากอสังหาริมทรัพย์ของวิสาหกิจและกับเงินได้จากอสังหาริมทรัพย์ซึ่งใช้เพื่อบริการวิชาชีพด้วย

ข้อ 7

กำไรจากธุรกิจ

1. กำไรของวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งจะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้นเว้นไว้แต่ว่า วิสาหกิจนั้นประกอบธุรกิจในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งโดยผ่านสถานประกอบการถาวรซึ่งตั้งอยู่ในอีกรัฐหนึ่ง นั้น ถ้าวิสาหกิจนั้นประกอบธุรกิจดังกล่าวแล้ว กำไรของวิสาหกิจอาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่ง แต่ต้องเก็บจากกำไรเพียงเท่าที่ถือว่าเป็นของสถานประกอบการถาวรนั้นเท่านั้น

2. ภายใต้บังคับแห่งบทบัญญัติของวรรค 3 ในกรณีที่วิสาทกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งประกอบธุรกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งโดยผ่านสถานประกอบการถาวรซึ่งตั้งอยู่ในรัฐนั้น ในแต่ละรัฐผู้ทำสัญญาจะถือว่าทำไรเป็นของสถานประกอบการถาวรนั้น ในส่วนที่พึงคาดหวังได้ว่าสถานประกอบการถาวรนั้นจะได้รับ ถ้าสถานประกอบการถาวรนั้นเป็นวิสาหกิจอันแยกต่างหากและประกอบกิจกรรมเช่นเดียวกันหรือคล้ายคลึงกัน ภายใต้ภาวะเช่นเดียวกันหรือคล้ายคลึงกันและติดต่ออย่างเป็นอิสระโดยสิ้นเชิงกับวิสาหกิจซึ่งตนเป็นสถานประกอบการถาวรนั้น
3. ในการกำหนดกำไรของสถานประกอบการถาวร จะยอมให้หักค่าใช้จ่ายซึ่งมีขึ้นเพื่อความมุ่งประสงค์ของและเกี่ยวข้องโดยตรงกับสถานประกอบการถาวรนั้น รวมทั้งค่าใช้จ่ายในการบริหารและการจัดการทั่วไป ไม่ว่าจะมิขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญาที่สถานประกอบการถาวรนั้นตั้งอยู่หรือที่อื่น
4. มิให้กำไรใด ๆ เป็นของสถานประกอบการถาวรโดยเหตุผลเพียงว่าสถานประกอบการถาวรนั้นชื่อของหรือสินค้าเพื่อวิสาหกิจ
5. เพื่อความมุ่งประสงค์แห่งวรรคก่อน ๆ กำไรที่จะเป็นของสถานประกอบการถาวรจะกำหนดตามวิธีเดียวกันเป็นปี ๆ ไป เว้นไว้แต่จะมีเหตุผลอันสมควรและเพียงพอที่จะใช้วิธีอื่น
6. ในกรณีที่กำลังรวมไว้ซึ่งรายการเงินได้ซึ่งแยกอยู่ในบังคับของข้ออื่นแห่งความตกลงนี้บทบัญญัติของข้ออื่นเหล่านั้นจะไม่ถูกกระทบกระเทือนโดยบทบัญญัติของข้อนี้

ข้อ 8

การขนส่งทางเรือและทางอากาศ

1. เงินได้จากการดำเนินการเดินอากาศยานในการจราจรระหว่างประเทศจะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐผู้ทำสัญญาที่สถานจัดการใหญ่ตั้งอยู่
2. เงินได้จากการดำเนินการเดินเรือในการจราจรระหว่างประเทศโดยวิสาหกิจที่มีสถานจัดการใหญ่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง แต่ให้ลดภาษีที่บังคับจัดเก็บในอีกรัฐหนึ่งนั้นลงเป็นจำนวนเท่ากับร้อยละ 50 ของภาษี
3. ในทำนองเดียวกัน บทบัญญัติของวรรค 1 และ 2 จะใช้บังคับกับเงินได้ที่เกิดขึ้นเนื่องจากการเข้าร่วมกลุ่มชนิดใด ๆ โดยวิสาหกิจต่าง ๆ ซึ่งดำเนินการขนส่งทางเรือหรือทางอากาศ

ข้อ 9

วิสาหกิจในเครือเดียวกัน

ในกรณีนี้

- (ก) วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งเข้าร่วมโดยตรง หรือโดยทางอ้อมในการจัดการ ควบคุม หรือร่วมทุนของวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง หรือ
- (ข) บุคคลเดียวกันเข้าร่วมโดยตรงหรือโดยทางอ้อมในการจัดการ ควบคุมหรือร่วมทุนของวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งและวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง .

และในแต่ละกรณีได้มีการวางหรือตั้งบังคับเงื่อนไขระหว่างวิสาหกิจทั้งสองในด้านความสัมพันธ์ทางการพาณิชย์หรือการเงินซึ่งแตกต่างไปจากเงื่อนไขอันพึงมีระหว่างวิสาหกิจอิสระ ถ้าไรใด ๆ ซึ่งควรจะมีแก่วิสาหกิจหนึ่งหากมิได้มีเงื่อนไขเหล่านั้นแต่มีได้มีขึ้นโดยเหตุแห่งเงื่อนไขเหล่านั้นอาจรวมเข้าเป็นกำไรของวิสาหกิจนั้นและเก็บภาษีได้ตามนั้น

ข้อ 10

เงินปันผล

1. เงินปันผลที่บริษัทซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งจ่ายแก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น
 2. อย่างไรก็ตาม เงินปันผลเช่นนั้นอาจเก็บภาษีในรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งบริษัทที่จ่ายเงินปันผลเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ได้ แต่
- (ก) ภาษีไทยจะต้องไม่เกิน
- (1) ร้อยละ 20 ของจำนวนเงินปันผลทั้งสิ้น ถ้าบริษัทที่จ่ายเงินปันผลนั้นดำเนินกิจการอุตสาหกรรมหรือถ้าผู้รับเงินปันผลเป็นบริษัทซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศเบลเยียมซึ่งเป็นเจ้าของหุ้นไม่น้อยกว่าร้อยละ 25 ของหุ้นที่มีสิทธิออกเสียงของบริษัทที่จ่ายเงินปันผล
 - (2) ร้อยละ 15 ของจำนวนเงินปันผลทั้งสิ้น ถ้าบริษัทที่จ่ายเงินปันผลดำเนินกิจการอุตสาหกรรมและผู้รับเงินปันผลเป็นบริษัทซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศเบลเยียมซึ่งเป็นเจ้าของหุ้นไม่น้อยกว่าร้อยละ 25 ของหุ้นที่มีสิทธิออกเสียงของบริษัทแรก

(ข) ภาษีเบลเยียมจะต้องไม่เกิน

- (1) ร้อยละ 15 ของจำนวนเงินปันผลทั้งสิ้น ถ้าผู้รับเงินปันผลเป็นบริษัทซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศไทย เป็นเจ้าของหุ้นไม่น้อยกว่าร้อยละ 25 ของหุ้นที่มีสิทธิออกเสียงของบริษัทที่จ่ายเงินปันผล
- (2) ร้อยละ 20 ของจำนวนเงินปันผลทั้งสิ้นในกรณีอื่น ๆ ทั้งหมด ถ้าผู้รับเงินปันผลเป็นบริษัทซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศไทย

3. คำว่า “เงินปันผล” ดังที่ใช้ในข้อนี้หมายถึง เงินได้จากหุ้น หุ้นที่ไม่ต้องลงทุนเป็นเงิน (Jouissance shares) หรือสิทธิใบหุ้นโดยไม่ต้องลงทุนเป็นเงิน (Jouissance rights) หุ้นเหมืองแร่ หุ้นของผู้ก่อตั้งหรือสิทธิอื่น ๆ ซึ่งมีสิทธิเรียกร้องหนี้อันมีส่วนในผลกำไรรวมทั้งเงินได้จากสิทธิอื่น ๆ ในบริษัทอันมีลักษณะทำนองเดียวกับเงินได้จากหุ้นตามกฎหมายภาษีอากรของรัฐบาลซึ่งบริษัทที่ทำการแบ่งให้เป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศไทย ยังหมายถึงเงินได้ที่แม้จะจ่ายในลักษณะของดอกเบี้ยที่เสียภาษีจากเงินได้ที่ได้จากการลงทุนของผู้ถือหุ้นในบริษัท นอกเหนือจากบริษัทที่มีหุ้นหุ้นซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศเบลเยียม

4. คำว่า “กิจการอุตสาหกรรม” ดังที่ใช้ในข้อนี้ หมายถึง

(ก) กิจการใด ๆ ซึ่งประกอบ

- (1) การทำหัตถกรรม การประกอบ และการแปรรูป
- (2) การก่อสร้าง วิศวกรรมโยธา และการต่อเรือ
- (3) การเหมืองแร่ และการสำรวจ และการแสวงประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติ
- (4) การผลิตกระแสไฟฟ้า พลังน้ำ ก๊าซ หรือการประปา หรือ
- (5) การเกษตร การป่าไม้ การประมง และการทำสวน และ

(ข) กิจการอื่นใด ซึ่งมีสิทธิได้รับเอกสิทธิ์ที่ให้ตามกฎหมายของประเทศไทยว่าด้วยการส่งเสริมการลงทุน เพื่อกิจการอุตสาหกรรม และ

(ค) กิจการอื่นใด ซึ่งเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของประเทศไทยอาจประกาศให้เป็น “กิจการอุตสาหกรรม” เพื่อความมุ่งประสงค์ของข้อนี้

5. บทบัญญัติของวรรค 1 และ 2 จะไม่ใช้บังคับถ้าผู้รับเงินปันผลซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาารุหนึ่ง ประกอบธุรกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งที่บริษัทผู้จ่ายเงินปันผลเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐโดยผ่านสถานประกอบการถาวรที่ตั้งอยู่ ณ ที่นั้น หรือให้บริการวิชาชีพในรัฐอีกรัฐหนึ่งนั้นจากฐานประกอบการ

ประจำที่ตั้งอยู่ ณ ที่นั้น และการถือหุ้นอันเป็นเหตุแห่งการจ่ายเงินปันผลนั้นได้เกี่ยวข้องในประการสำคัญกับสถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำดังกล่าวแล้ว ในกรณีดังกล่าว จะใช้บทบัญญัติของข้อ 7 หรือข้อ 14 บังคับแล้วแต่กรณี

6. ในกรณีที่บริษัทซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่ง ได้รับกำไรหรือเงินได้จากรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง รัฐอีกรัฐหนึ่งนั้นจะไม่อาจบังคับจัดเก็บภาษีใด ๆ จากเงินปันผลที่บริษัทจ่ายให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐแรก ทั้งไม่อาจกำหนดให้กำไรที่ยังมิได้แบ่งสรรของบริษัทนั้นต้องเสียภาษีกำไรที่ยังมิได้แบ่งสรร แม้ว่าเงินปันผลที่จ่ายหรือกำไรที่ยังมิได้แบ่งสรรนั้นประกอบขึ้นด้วยกำไรหรือเงินได้ที่เกิดขึ้นในรัฐอีกรัฐหนึ่งนั้นทั้งหมดหรือบางส่วนก็ตาม บทบัญญัตินี้จะไม่เป็นการห้ามรัฐอีกรัฐหนึ่งนั้นมิให้เก็บภาษีเงินปันผลจากการถือหุ้น อันเกี่ยวข้องในประการสำคัญกับสถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำที่ตั้งอยู่ในรัฐอีกรัฐหนึ่งนั้น

ข้อ 11

ดอกเบีย

1. ดอกเบียที่เกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่ง และจ่ายแก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น
2. อย่างไรก็ตาม ดอกเบียนั้นอาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาที่ดอกเบียเกิดขึ้นและตามกฎหมายของรัฐนั้น แต่ภาษีที่เรียกเก็บนั้นจะต้องไม่เกิน
 - (ก) ร้อยละ 10 ของจำนวนดอกเบียทั้งสิ้นที่จ่ายให้แก่สถาบันการเงิน (รวมทั้งบริษัทประกันภัย)
 - (ข) ร้อยละ 25 ของจำนวนดอกเบียอื่น ๆ ทั้งสิ้น
3. ไม่ว่าบทบัญญัติของวรรค 2 จะกล่าวไว้อย่างไรก็ตาม รัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่งจะได้รับยกเว้นภาษีของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ในส่วนที่เกี่ยวกับดอกเบีย ที่ได้รับจากแหล่งต่าง ๆ ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง

เพื่อความมุ่งประสงค์แห่งวรรคนี้ คำว่า "รัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่ง"

- (ก) ในกรณีประเทศเบลเยียม หมายถึง รัฐบาลแห่งราชอาณาจักรเบลเยียมและรวมถึง
 - (1) ส่วนราชการใด ๆ หรือเจ้าหน้าที่ส่วนท้องถิ่นของประเทศเบลเยียม

- (2) ธนาคารชาติแห่งประเทศเบลเยียม และ
- (3) สถาบันต่าง ๆ ซึ่งมีทุนทั้งสิ้นเป็นของรัฐบาลแห่งราชอาณาจักรเบลเยียมหรือส่วนราชการหรือเจ้าหน้าที่ส่วนท้องถิ่นของประเทศเบลเยียมซึ่งอาจตกลงเป็นคราว ๆ ไประหว่างเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสอง

(ข) ในกรณีประเทศไทย หมายถึง รัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทย และจะรวมถึง

- (1) เจ้าหน้าที่ส่วนท้องถิ่นของประเทศไทย
- (2) ธนาคารแห่งประเทศไทย และ
- (3) สถาบันต่าง ๆ ซึ่งมีทุนทั้งสิ้นเป็นของรัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทย หรือเจ้าหน้าที่ส่วนท้องถิ่นของประเทศไทย ซึ่งอาจตกลงเป็นคราว ๆ ไประหว่างเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสอง

4. คำว่า “ดอกเบีย” ดังที่ใช้ในข้อนี้ หมายถึง เงินได้จากสิทธิเรียกร้องหนี้ทุกชนิดไม่ว่าจะมีหลักประกันจำนองหรือไม่ และไม่ว่าจะมีสิทธิร่วมกันในผลกำไรของลูกหนี้หรือไม่และโดยเฉพาะเงินได้จากหลักทรัพย์รัฐบาลและเงินได้จากพันธบัตรหรือหุ้นกู้ รวมถึงเงินค่าพรีเมียม และรางวัลอันติดอยู่กับพันธบัตรหรือหุ้นกู้ อย่างไรก็ตามเพื่อความมุ่งประสงค์ของข้อนี้คำว่า “ดอกเบีย” จะไม่รวมถึงค่าปรับจากการจ่ายชำระดอกเบียที่ถือว่าเป็นเงินปันผลตามวรรค 3 ของข้อ 10

5. บทบัญญัติของวรรค 1 และ 2 จะไม่ใช้บังคับ ถ้าผู้รับดอกเบียซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่งประกอบธุรกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งที่ดอกเบียนั้นเกิดขึ้น ผ่านสถานประกอบการถาวรที่ตั้งอยู่ ณ ที่นั้น หรือให้บริการวิชาชีพในรัฐนั้นจากฐานประกอบการประจำที่ตั้งอยู่ ณ ที่นั้นและสิทธิเรียกร้องนี้ก่อให้เกิดดอกเบียขึ้นเกี่ยวข้องในประการสำคัญกับสถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำเหล่านั้น ในกรณีเช่นนี้ บทบัญญัติของข้อ 7 หรือข้อ 14 จะใช้บังคับแล้วแต่กรณี

6. ดอกเบียจะถือว่าเป็นที่เกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่งเมื่อผู้จ่ายเป็นรัฐนั้นเอง ส่วนราชการเจ้าหน้าที่ส่วนท้องถิ่นของรัฐนั้น หรือผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐนั้น อย่างไรก็ตามในกรณีที่บุคคลที่จ่ายดอกเบียไม่ว่าจะเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่งหรือไม่ก็ตามมีอยู่ซึ่งสถานประกอบการถาวรในรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่งอันก่อให้เกิดหนี้ที่ต้องจ่ายดอกเบียขึ้น และดอกเบียนั้นตกเป็นภาระแก่สถานประกอบการถาวรนั้น ดอกเบียเช่นว่านั้นจะถือว่าเป็นที่เกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งสถานประกอบการถาวรนั้นตั้งอยู่

7. ในกรณีใดที่โดยเหตุผลแห่งความสัมพันธ์เป็นพิเศษระหว่างผู้จ่ายกับผู้รับหรือระหว่างบุคคลทั้งสองนั้นกับบุคคลอื่น ดอกเบี้ยที่จ่ายเมื่อคำนึงถึงสิทธิเรียกร้องหนี้อันเป็นมูลแห่งการจ่ายดอกเบี้ยแล้ว มีจำนวนเกินกว่าจำนวนเงินซึ่งควรจะได้ตกลงกันระหว่างผู้จ่ายกับผู้รับหากไม่มีความสัมพันธ์เช่นนั้น บทบัญญัติของข้อนี้จะใช้บังคับเฉพาะกับเงินจำนวนหลัง ในกรณีเช่นนั้น ส่วนเกินของดอกเบี้ยให้คงเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาที่ดอกเบี้ยเกิดขึ้นตามกฎหมายของรัฐนั้น

ข้อ 12

ค่าสิทธิ

1. ค่าสิทธิที่เกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่ง และจ่ายแก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น
2. อย่างไรก็ตาม ค่าสิทธิเช่นว่านั้น อาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งค่าสิทธินั้นเกิดขึ้นและตามกฎหมายของรัฐนั้น แต่ถ้าผู้รับเป็นเจ้าของผลประโยชน์ของค่าสิทธิ ภาษีที่เรียกเก็บนั้นต้องไม่เกิน
 - (ก) ร้อยละ 5 ของจำนวนค่าสิทธิทั้งสิ้น ถ้าค่าสิทธินั้นจ่ายเป็นค่าตอบแทนเพื่อการใช้หรือสิทธิในการใช้ลิขสิทธิ์ใด ๆ ในงานวรรณกรรม ศิลปะ หรือวิทยาศาสตร์
 - (ข) ร้อยละ 15 ของจำนวนค่าสิทธิทั้งสิ้น ถ้าค่าสิทธินั้นจ่ายเป็นค่าตอบแทนเพื่อการใช้หรือสิทธิในการใช้สิทธิบัตร เครื่องหมายการค้า แบบ หรือหุ่นจำลอง แผนผังสูตร หรือกรรมวิธีลับใด ๆ หรือเพื่อข้อสนเทศเกี่ยวกับประสบการณ์ทางอุตสาหกรรม พาณิชยกรรม หรือ ทางวิทยาศาสตร์ หรือเพื่อการใช้หรือสิทธิในการใช้ฟิล์มภาพยนตร์และเทปบันทึกภาพสำหรับโทรทัศน์หรือการกระจายเสียง
3. บทบัญญัติของวรรค 1 และ 2 จะไม่ใช้บังคับ ถ้าผู้รับค่าสิทธิซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่งประกอบธุรกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งที่ค่าสิทธินั้นเกิดขึ้น ผ่านสถานประกอบการถาวรที่ตั้งอยู่ ณ ที่นั้น หรือให้บริการวิชาชีพในรัฐนั้นจากฐานประกอบการถาวรประจำที่ตั้งอยู่ ณ ที่นั้น และสิทธิหรือทรัพย์สินที่ก่อให้เกิดค่าสิทธิเกี่ยวข้องกับประการสำคัญกับสถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำเหล่านั้น ในกรณีเช่นนี้ บทบัญญัติของข้อ 7 หรือข้อ 14 จะใช้บังคับแล้วแต่กรณี

4. ค่าสิทธิจะถือว่าเกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งเมื่อผู้จ่ายเป็นรัฐผู้ทำสัญญานั้นเอง ส่วนราชการเจ้าหน้าที่ส่วนท้องถิ่น หรือผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐนั้น อย่างไรก็ตาม ในกรณีที่บุคคลผู้จ่ายค่าสิทธินั้น ไม่ว่าจะเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งหรือไม่ก็ตาม มีอยู่ซึ่งสถานประกอบการถาวรในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง อันก่อให้เกิดภาระที่ต้องจ่ายค่าสิทธินั้น และค่าสิทธิตกเป็นภาระแก่สถานประกอบการถาวรนั้น ค่าสิทธินั้นจะถือว่าเกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญาที่สถานประกอบการถาวรนั้นตั้งอยู่

5. ในกรณีใดที่โดยเหตุผลแห่งความสัมพันธ์เป็นพิเศษระหว่างผู้จ่ายกับผู้รับ หรือระหว่างบุคคลอื่น ค่าสิทธิที่จ่ายเมื่อคำนึงถึงการใช้สิทธิหรือข้อสนเทศอันเป็นมูลแห่งการจ่ายแล้วมีจำนวนเกินกว่าจำนวนเงินซึ่งควรจะได้ตกลงกันระหว่างผู้จ่ายกับผู้รับหากไม่มีความสัมพันธ์เช่นนั้น บทบัญญัติของข้อนี้จะใช้บังคับเฉพาะกับเงินจำนวนหลังในกรณีเช่นนั้น ส่วนเกินของค่าสิทธิอาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาที่ค่าสิทธินั้นเกิดขึ้นตามกฎหมายของรัฐนั้น

6. ในทำนองเดียวกัน บทบัญญัติของข้อนี้จะใช้บังคับกับผลได้จากการจำหน่ายสิทธิหรือทรัพย์สินที่ก่อให้เกิดค่าสิทธิขึ้น ดังได้กล่าวไว้ในวรรค 2

ข้อ 13

ผลได้จากทุน

1. ผลได้จากการจำหน่ายอสังหาริมทรัพย์ ตามที่นิยามไว้ในวรรค 2 ของข้อ 6 อาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งทรัพย์สินนั้นตั้งอยู่

2. ผลได้จากการจำหน่ายอสังหาริมทรัพย์อันเป็นส่วนหนึ่งของทรัพย์สินธุรกิจของสถานประกอบการถาวร ซึ่งวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งมีอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งหรือของสังหาริมทรัพย์ที่เกี่ยวข้องกับฐานประกอบการประจำ ซึ่งผู้มีถิ่นที่อยู่ของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งมีอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง เพื่อความมุ่งประสงค์ในการประกอบบริการวิชาชีพรวมทั้งผลได้จากการจำหน่ายสถานประกอบการถาวร (โดยลำพังหรือรวมกับวิสาหกิจทั้งหมด) หรือฐานประกอบการประจำเช่นว่านั้น อาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่ง อย่างไรก็ตาม ผลได้จากการจำหน่ายอสังหาริมทรัพย์ของชนิดที่ระบุไว้ในวรรค 3 ของข้อ 22 จะเก็บได้เฉพาะในรัฐผู้ทำสัญญาที่สังหาริมทรัพย์ดังกล่าวถูกเก็บภาษีตามข้อนั้น

3. ภายใต้บังคับแห่งบทบัญญัติของข้อ 12 ผลได้จากการจำหน่ายทรัพย์สินใด ๆ นอกเหนือจากที่ระบุไว้ในวรรค 1 และ 2 จะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งผู้จำหน่ายเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่

ข้อ 14

บริการส่วนบุคคล

1. ภายใต้บังคับแห่งบทบัญญัติของข้อ 15, 17, 18, 19 และ 20 เงินเดือนค่าจ้างและค่าตอบแทนหรือเงินได้อื่นที่คล้ายคลึงกัน ซึ่งผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งได้รับส่วนที่เกี่ยวกับการบริการส่วนบุคคล (รวมทั้งบริการวิชาชีพ) จะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้น เว้นไว้แต่จะได้ให้บริการนั้นในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ถ้าได้ให้บริการเช่นว่านั้นแล้วค่าตอบแทนหรือรายได้ที่ได้รับจากการนั้นอาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น

2. ไม่ว่าบทบัญญัติของวรรค 1 จะกล่าวอย่างไรก็ตาม ค่าตอบแทนหรือเงินได้ที่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งได้รับในส่วนที่เกี่ยวกับบริการที่ให้ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งจะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐแรก ถ้า

- (ก) ผู้รับอยู่ในรัฐอีกรัฐหนึ่งนั้นชั่วระยะเวลาหนึ่งหรือหลายระยะ ซึ่งรวมกันแล้วไม่เกิน 183 วัน ในปี ราชการที่เกี่ยวข้อง และ
- (ข) บริการนั้นได้ให้เพื่อ หรือในนามของบุคคลผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐแรกนั้น และ
- (ค) ค่าตอบแทนหรือเงินได้นั้นมิได้หักจากกำไรอันต้องเสียภาษีในอีกรัฐหนึ่งนั้น

3. ไม่ว่าบทบัญญัติก่อน ๆ ของข้อนี้จะกล่าวไว้อย่างไรก็ตาม ค่าตอบแทนในส่วนที่เกี่ยวกับการทำงานในเรือหรืออากาศยานในการจราจรระหว่างประเทศจะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งสถานจัดการใหญ่ของวิสาหกิจตั้งอยู่

ข้อ 15

ค่าป่วยการของกรรมการ

1. ค่าป่วยการของกรรมการและจำนวนเงินที่ชำระอันคล้ายคลึงกันซึ่งผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งได้รับในฐานะที่เป็นสมาชิกในคณะกรรมการของบริษัทหรือองค์กรที่คล้ายคลึงกันของบริษัทซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งอาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น

2. ค่าตอบแทนซึ่งบุคคลที่วรรค 1 ใช้บังคับได้รับจากบริษัทในส่วนที่เกี่ยวกับการปฏิบัติงานประจำวันที่มีลักษณะในทางจัดการหรือในทางวิชาการ อาจเก็บภาษีได้ตามบทบัญญัติของข้อ 14

ข้อ 16

นักแสดงและนักกีฬา

1. ไม่ว่าบทบัญญัติของข้อ 14 จะกล่าวไว้อย่างไรก็ตาม เงินได้ที่นักแสดงสาธารณะ เช่น นักแสดงละคร ภาพยนตร์ วิทยุหรือโทรทัศน์ และนักดนตรี และที่นักกีฬาได้รับ จากกิจกรรมส่วนบุคคลของตนเช่นว่านั้น อาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งมีการแสดงกิจกรรมเหล่านั้น
2. บทบัญญัติของวรรค 1 จะไม่ใช่บังคับกับค่าตอบแทนหรือกำไร เงินเดือน ค่าจ้างและเงินได้อันคล้ายคลึงกันซึ่งนักแสดงสาธารณะได้รับจากกิจกรรมต่าง ๆ ที่ได้แสดงในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งถ้าการมาเยือนรัฐผู้ทำสัญญารัฐนั้นได้รับการอุดหนุนส่วนใหญ่จากเงินทุนสาธารณะของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง รวมทั้งจากส่วนราชการใด ๆ หรือเจ้าหน้าที่ส่วนท้องถิ่นใด ๆ ของรัฐอีกรัฐหนึ่งนั้น
3. ไม่ว่าบทบัญญัติของข้อ 7 จะกล่าวไว้อย่างไรก็ตาม ในกรณีที่กิจกรรมต่าง ๆ ซึ่งได้กล่าวไว้ในวรรค 1 ของข้อนี้ได้จัดให้มีขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งโดยวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง กำไรซึ่งวิสาหกิจเช่นว่านั้นได้รับจากการจัดให้มีกิจกรรมเหล่านั้นขึ้น อาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาแรก เว้นแต่วิสาหกิจนั้นได้รับการสนับสนุนส่วนใหญ่จากเงินทุนสาธารณะของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง รวมทั้งจากส่วนราชการใด ๆ หรือเจ้าหน้าที่ส่วนท้องถิ่นใด ๆ ของรัฐอีกรัฐหนึ่งนั้นอันเกี่ยวกับการจัดกิจกรรมเช่นว่านั้น

ข้อ 17

เงินบำนาญ

1. ภายใต้งบบังคับบทบัญญัติของข้อ 18 เงินบำนาญหรือค่าตอบแทนอย่างอื่นเพื่อการทำงานในอดีตซึ่งเกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งและจ่ายแก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ในรัฐแรก
2. เงินบำนาญหรือค่าตอบแทนอย่างอื่นเพื่อการทำงานในอดีตจะถือว่าเกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งถ้าผู้จ่ายได้แก่รัฐนั้นเอง ส่วนราชการ หรือเจ้าหน้าที่ส่วนท้องถิ่นหรือผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐนั้น อย่างไรก็ตาม บุคคลผู้จ่ายเงินได้เช่นว่านั้นมีสถานประกอบการถาวรในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ไม่ว่าบุคคลนั้นจะเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐหนึ่งรัฐใดหรือไม่ก็ตาม และเงินได้นั้นได้ตกเป็นภาระแก่สถานประกอบการถาวรนั้น จะถือว่าเงินได้นั้นเกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งสถานประกอบการถาวรนั้นตั้งอยู่

ข้อ 18

งานรัฐบาล

1. (ก) ค่าตอบแทนนอกเหนือจากเงินบำนาญที่จ่ายโดยรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง หรือส่วนราชการหรือเจ้าหน้าที่ส่วนท้องถิ่นของรัฐนั้นให้แก่บุคคลธรรมดาใด ๆ ในส่วนที่เกี่ยวกับบริการที่ให้แก่รัฐนั้น หรือส่วนราชการ หรือเจ้าหน้าที่ส่วนท้องถิ่นของรัฐนั้นจะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้น
- (ข) อย่างไรก็ตาม ค่าตอบแทนดังกล่าวจะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งเท่านั้น ถ้าบริการนั้นได้ให้ในรัฐนั้น และผู้ได้รับนั้นเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐนั้น ซึ่ง
 - (1) เป็นคนชาติของรัฐนั้น หรือ
 - (2) มิได้เป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐนั้นเพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ ในการประกอบบริการนั้น
2. (ก) เงินบำนาญใดที่จ่ายโดยหรือจ่ายจากเงินทุนที่ก่อตั้งขึ้นโดยรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง หรือส่วนราชการหรือเจ้าหน้าที่ส่วนท้องถิ่นของรัฐนั้นให้แก่บุคคลธรรมดาใด ๆ ในส่วนที่เกี่ยวกับบริการที่ให้แก่รัฐนั้น หรือส่วนราชการ หรือเจ้าหน้าที่ส่วนท้องถิ่นของรัฐนั้นจะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้น
- (ข) อย่างไรก็ตาม เงินบำนาญนั้นจะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ถ้าผู้เป็นคนชาติและเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐนั้น
3. บทบัญญัติของข้อ 14, 15 และ 17 จะใช้บังคับกับค่าตอบแทนและเงินบำนาญในส่วนที่เกี่ยวกับการให้บริการที่ให้เกี่ยวกับธุรกิจใด ๆ ที่รัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง หรือส่วนราชการ หรือเจ้าหน้าที่ส่วนท้องถิ่นนั้นเป็นผู้ดำเนินการ

ข้อ 19

นักศึกษา

ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งผู้ซึ่งเข้ามาอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งเป็นการชั่วคราวเพียง

- (ก) ในฐานะนักศึกษาในมหาวิทยาลัย วิทยาลัย หรือโรงเรียนในอีกรัฐหนึ่งนั้น
- (ข) ในฐานะผู้ฝึกงานธุรกิจ หรือวิชาการ หรือ
- (ค) ในฐานะผู้รับทุน เงินอุดหนุน หรือรางวัล เพื่อความมุ่งประสงค์ในประการสำคัญเพื่อการศึกษา หรือวิจัย จากองค์การทางศาสนา การกุศล วิทยาศาสตร์ หรือการศึกษา

จะไม่ถูกเก็บภาษีในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้นในส่วนที่เกี่ยวกับจำนวนเงินที่ได้รับจากแหล่งภายนอกรัฐนั้นเพื่อความมุ่งประสงค์ในการครองชีพ การศึกษา หรือการอบรมหรือในส่วนที่เกี่ยวกับทุนเล่าเรียน ความ

เดียวกันนี้จะใช้บังคับกับจำนวนเงินที่เหมาะสมใด ๆ ที่เป็นค่าตอบแทนสำหรับบริการที่ให้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น แต่มีเงื่อนไขว่า บริการเช่นนั้นต้องเกี่ยวข้องกับการศึกษาหรือการอบรมหรือจำเป็นเพื่อความมุ่งประสงค์ในการครองชีพ อย่างไรก็ตาม ความข้อนี้จะไม่ใช้บังคับกับกรณีที่การศึกษาหรือการปฏิบัตินั้นมีลักษณะเป็นรองจากบริการที่ให้ ซึ่งก่อให้เกิดค่าตอบแทนดังกล่าวนี้

ข้อ 20

ศาสตราจารย์ ครู และนักวิจัย

ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ผู้ซึ่งโดยคำเชิญของมหาวิทยาลัย วิทยาลัย หรือสถานศึกษาชั้นสูง หรือสถานการวิจัยทางวิทยาศาสตร์อื่น ๆ ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งได้เข้ามาอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้นเพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ในการสอนหรือการวิจัยทางวิทยาศาสตร์ในสถาบันเช่นว่านั้นเป็นเวลาไม่เกินสองปี จะไม่ถูกเก็บภาษีในอีกรัฐหนึ่งนั้นสำหรับค่าตอบแทนจากการสอนหรือการวิจัยเช่นว่านั้น

ข้อ 21

เงินได้ซึ่งมิได้ระบุไว้ชัดเจน

บรรดารายการเงินได้ของผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งซึ่งมิได้ระบุไว้โดยชัดเจนในข้อก่อน ๆ แห่งความตกลงนี้จะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้นเท่านั้น เว้นไว้แต่ว่าเงินได้เช่นนั้นเกิดขึ้นจากแหล่งที่มีอยู่ภายในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง จึงอาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น

บทที่ 4

การเก็บภาษีจากทุน

ข้อ 22

ทุน

1. ทุนที่เป็นอสังหาริมทรัพย์ ดังที่นิยามไว้ในวรรค 2 ของข้อ 6 อาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งทรัพย์สินนั้นตั้งอยู่
2. ทุนที่เป็นสังหาริมทรัพย์อันเป็นส่วนหนึ่งของทรัพย์สินธุรกิจของสถานประกอบการถาวรของวิสาหกิจ หรือเป็นสังหาริมทรัพย์ที่เกี่ยวข้องกับฐานประกอบการประจำที่ใช้ในการประกอบบริการวิชาชีพอาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญา ซึ่งสถานประกอบการประจำหรือฐานประกอบการประจำตั้งอยู่
3. เรือและอากาศยานที่ใช้ในการจราจรระหว่างประเทศและสังหาริมทรัพย์ที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินการเดินเรือหรืออากาศยานเช่นว่านั้น จะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งสถานจัดการใหญ่ของวิสาหกิจนั้นตั้งอยู่
4. องค์กรประกอบอื่นใดทั้งปวงของทุนของผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งจะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้น

บทที่ 5

การขจัดการเก็บภาษีซ้อน

ข้อ 23

วิธียกเว้นและเครดิต

1. ในกรณีของประเทศเบลเยียม การเก็บภาษีซ้อนจะหลีกเลี่ยงด้วยวิธีต่อไปนี้
 - (ก) ในกรณีที่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศเบลเยียมได้รับเงินได้ซึ่งอาจเก็บภาษีได้ในประเทศไทยตามบทบัญญัติแห่งความตกลงนี้ และไม่อยู่ภายใต้บังคับแห่งบทบัญญัติของอนุวรรค (ข), (ค) และ (ง) ข้างล่างนี้ หรือเป็นเจ้าของทุนบางส่วนซึ่งอาจเก็บภาษีได้ในประเทศตามบทบัญญัติแห่งความตกลงนี้ ประเทศเบลเยียมจะยกเว้นภาษีสำหรับเงินได้และทุนบางส่วนที่ว่านั้น แต่ในการคำนวณจากภาษีเงินได้หรือทุนส่วนที่เหลือของผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศเบลเยียมนั้นอาจใช้อัตราภาษีอื่นจะพึงใช้ได้ ถ้าเงินได้หรือทุนบางส่วนเช่นว่านั้นไม่ได้รับการยกเว้น
 - (ข) ในกรณีของเงินปันผลที่ต้องเสียภาษีตามวรรค 2 ของข้อ 10 และตามอนุวรรค (ง) ข้างล่างนี้มิได้รับการยกเว้นภาษีจากภาษีเบลเยียม ดอกเบี้ยที่ต้องเสียภาษีตามวรรค 2 หรือ 7 ของข้อ 11 และค่าสิทธิที่ต้องเสียภาษีตามวรรค 2 หรือ 5 ของข้อ 12 โดยไม่รวมถึงผลได้ในวรรค 6 ของข้อ 12 อนุญาตให้ใช้เป็นเครดิตต่อภาษีเบลเยียมที่เกี่ยวกับเงินได้ดังกล่าวเท่ากับสัดส่วนคงที่ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับภาษีต่างประเทศซึ่งกำหนดไว้ภายใต้บทบัญญัติของกฎหมายเบลเยียม ตามเงื่อนไขและอัตราที่กำหนดโดยกฎหมายดังกล่าว
 - (ค) ในกรณีที่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศเบลเยียมได้รับเงินได้ตามบังคับแห่งบทบัญญัติของข้อ 21 และได้เก็บภาษีในประเทศไทย จำนวนภาษีเบลเยียมอันเนื่องมาจากเงินได้นั้น จะต้องไม่เกินจำนวนที่จะพึงถูกเก็บตามกฎหมายของประเทศเบลเยียม ถ้าเงินได้ได้ถูกเก็บภาษีเช่นเดียวกับเงินได้ที่ได้จากแหล่งต่าง ๆ นอกประเทศเบลเยียมและตามบังคับของภาษีต่างประเทศ
 - (ง) ในกรณีที่บริษัทผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศเบลเยียมเป็นเจ้าของหุ้นหรือสิทธิอย่างอื่นในบริษัทหนึ่งที่มีทุนหุ้นซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศไทยและผลกำไรของบริษัทนั้นอยู่ในบังคับของภาษีไทย เงินปันผลซึ่งต้องเสียภาษีในประเทศไทย ตามวรรค 2 ของข้อ 10 ที่จ่ายให้บริษัทนั้นโดยอีกบริษัทหนึ่ง จะได้รับการยกเว้นภาษีจากภาษีเงินได้บริษัทในประเทศเบลเยียมเป็นจำนวนเท่ากับการยกเว้น อันจะพึงมีถ้าบริษัททั้งสองได้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศเบลเยียม

(จ) ตามกฎหมายของประเทศเบลเยียม ในกรณีที่ผลขาดทุนของวิสาหกิจที่ประกอบธุรกิจโดยผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศเบลเยียม ที่เป็นของสถานประกอบการถาวรที่ตั้งอยู่ในประเทศไทย ได้หักในประการสำคัญออกจากกำไรของวิสาหกิจนั้นสำหรับการเสียภาษีในประเทศเบลเยียม การยกเว้นภาษีที่ได้บัญญัติไว้ในอนุวรรค (ก) จะไม่ใช่บังคับกับกำไรของสถานประกอบการนั้นในช่วงระยะอื่น ๆ ของการเก็บภาษีในประเทศเบลเยียม เมื่อกำไรเหล่านั้นได้รับการยกเว้นเช่นกันจากภาษีในประเทศไทยเพื่อเป็นค่าชดเชยสำหรับผลขาดทุนดังกล่าว

1. ในกรณีของประเทศไทย จะหลีกเลี่ยงการเก็บภาษีซ้อนดังนี้

- (ก) ภาษีเบลเยียมที่จะต้องชำระในส่วนที่เกี่ยวกับเงินได้ที่ได้ในประเทศเบลเยียมจะยอมให้ใช้เป็นเครดิตต่อภาษีไทยอันต้องชำระในส่วนที่เกี่ยวกับเงินได้นั้นอย่างไรก็ตาม เครดิตนั้นจะต้องไม่เกินจำนวนภาษีไทยส่วนที่ได้คำนวณไว้ก่อนที่จะให้เครดิตตามจำนวนที่เหมาะสมกับเงินได้รายการนั้น อย่างไรก็ตาม ในกรณีที่เงินได้นั้นเป็นเงินปันผลซึ่งบริษัทซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศเบลเยียมจ่ายให้แก่บริษัทซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศไทยและซึ่งมีหุ้นที่มีสิทธิออกเสียงลงคะแนนในบริษัทผู้จ่ายเงินปันผลไม่น้อยกว่าร้อยละ 25 ประเทศไทยจะยกเว้นภาษีเงินได้เช่นว่านั้น แต่ในการคำนวณภาษีจากเงินได้ส่วนที่เหลือของบุคคลนั้นอาจใช้อัตราภาษีซึ่งควรจะใช้ได้ถ้าเงินได้ที่ได้รับการยกเว้นนั้นไม่ได้รับการยกเว้นมาก่อน
- (ข) ในกรณีที่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศไทยเป็นเจ้าของหุ้น ซึ่งตามบทบัญญัติแห่งความตกลงนี้อาจเก็บภาษีได้ในประเทศเบลเยียม ประเทศไทยจะยกเว้นภาษีสำหรับหุ้นนั้น

บทที่ 6

บทบัญญัติพิเศษ

ข้อ 24

การไม่เลือกปฏิบัติ

1. คนชาติของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ไม่ว่าจะเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐใดรัฐหนึ่งหรือไม่ก็ตาม จะต้องไม่ถูกบังคับในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งให้เสียภาษีอากรใด ๆ หรือให้ปฏิบัติตามข้อกำหนดใด ๆ เกี่ยวกับการนั้นอันเป็นการนอกเหนือไปจากหรือเป็นภาระหนักกว่าการเก็บภาษีอากรและข้อกำหนดที่เกี่ยวข้อง ซึ่งคนชาติของอีกรัฐหนึ่งนั้นถูกหรืออาจถูกบังคับให้เสียหรือให้ปฏิบัติตามในสภาพการณ์เดียวกัน

2. ภาษีอากรเก็บจากสถานประกอบการถาวรซึ่งวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง มีอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง จะต้องไม่เรียกเก็บในอีกรัฐหนึ่งนั้น โดยเป็นการอนุเคราะห์น้อยกว่าภาษีอากรที่เรียกเก็บจากวิสาหกิจของอีกรัฐหนึ่งนั้นที่ประกอบกิจกรรมอย่างเดียวกัน

บทบัญญัตินี้จะไม่ถือเป็นการผูกพันรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งในอันที่จะให้ค่าลดหย่อนการผ่อนผัน และการหักลดส่วนบุคคลแก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง เพื่อความมุ่งประสงค์ในทางภาษีตามสถานะทางแพ่ง หรือตามความรับผิดชอบทางครอบครัวซึ่งรัฐนั้นให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐของตน

3. นอกจากในกรณีที่บทบัญญัติของข้อ 9 วรรค 7 ของข้อ 11 หรือวรรค 5 ของข้อ 12 ใช้บังคับ ดอกเบี้ย ค่าสิทธิ และการจ่ายอื่น ๆ โดยวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งจ่ายให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง เพื่อจุดประสงค์แห่งการกำหนดผลกำไรที่พึงเสียภาษีของวิสาหกิจนั้น จะหักลดหย่อนได้ตามเงื่อนไขเดียวกันเหมือนหนึ่งว่าได้จ่ายเงินเหล่านั้นให้กับผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐแรก

ในทำนองเดียวกัน หนี้สินใด ๆ ของวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งผู้เป็นลูกหนี้ของผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง เพื่อความมุ่งประสงค์แห่งการกำหนดทุนที่พึงเสียภาษีของวิสาหกิจนั้น จะหักลดหย่อนได้เสมือนหนึ่งว่าหนี้สินเหล่านั้นเป็นของผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐแรก

4. วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ซึ่งผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งคนเดียวหรือหลายคนเป็นเจ้าของหรือควบคุมทุนอยู่ทั้งหมดหรือแต่บางส่วน ไม่ว่าจะโดยทางตรงหรือทางอ้อม จะต้องไม่ถูกบังคับในรัฐแรกให้เสียภาษีอากรใด ๆ หรือปฏิบัติตามข้อกำหนดใด ๆ เกี่ยวกับการนั้นอันเป็นการนอกเหนือไปจากหรือเป็นภาระหนักกว่าภาษีอากรและข้อกำหนดที่เกี่ยวข้องซึ่งวิสาหกิจอื่น ๆ ที่คล้ายคลึงกันของรัฐแรกนั้นถูกหรืออาจถูกบังคับให้เสียหรือให้ปฏิบัติตาม

5. ไม่มีข้อความใดในข้อนี้จะถือเป็นการห้ามประเทศเบลเยียมมิให้
- (ก) เก็บภาษีจำนวนทั้งสิ้นของกำไรที่เป็นของสถานประกอบการถาวรในประเทศเบลเยียมของบริษัทผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศไทย หรือของสมาคมที่มีสถานจัดการใหญ่ในประเทศไทยในอัตราภาษีที่บัญญัติโดยกฎหมายเบลเยียม แต่อัตรานี้ต้องไม่เกินอัตราสูงสุดซึ่งใช้บังคับต่อผลกำไรของบริษัทที่มีถิ่นที่อยู่ในประเทศเบลเยียม
- (ข) บังคับจัดเก็บภาษีเงินจ่ายล่วงหน้าสำหรับทรัพย์สินจากเงินปันผลที่ได้รับจากการถือหุ้นที่เกี่ยวข้องในประการสำคัญกับสถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำ ที่ตั้งอยู่ในประเทศเบลเยียมของบริษัทที่มีถิ่นที่อยู่ในประเทศไทย หรือของสมาคมที่มีสถานจัดการใหญ่ในประเทศไทยและเสียภาษีในลักษณะของนิติบุคคลในประเทศเบลเยียม
6. ในข้อนี้คำว่า "ภาษีอากร" หมายถึงอากรทุกชนิดและทุกลักษณะ

ข้อ 25

วิธีการเพื่อความตกลงร่วมกัน

1. ในกรณีที่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งพิจารณาเห็นว่าการกระทำของรัฐผู้ทำสัญญา รัฐหนึ่งรัฐใดหรือทั้งสองรัฐ มีผลหรือจะมีผลให้ตนต้องเสียภาษีอากรโดยไม่เป็นไปตามความตกลงนี้ ผู้ นั้นอาจยื่นเรื่องราวของตนต่อเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งตนมีถิ่นที่อยู่ แม้จะมีทางแก้ไขตามกฎหมายแห่งชาติของรัฐเหล่านั้นอยู่แล้วก็ตาม หรือถ้าเรื่องราวของบุคคลนั้นอยู่ในความบังคับของวรรค 1 ของข้อ 24 ให้ยื่นต่อรัฐผู้ทำสัญญาที่เขาเป็นคนชาติ กรณีนี้ต้องยื่นภายในสามปี นับตั้งแต่มีหนังสือแจ้งฉบับแรกถึงการปฏิบัติทางภาษีอันไม่เป็นไปตามความตกลงนี้
2. ถ้าข้อคัดค้านนั้นปรากฏแก่เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจว่ามีเหตุผลสมควร และถ้าตนไม่สามารถที่จะหาทางแก้ไขที่เหมาะสมได้เอง เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจจะพยายามแก้ไขกรณีนั้นโดยความตกลงร่วมกันกับเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง เพื่อการเว้นการเก็บภาษีซ้อนกันไม่เป็นไปตามความตกลงนี้
3. เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐจะพยายามแก้ไขข้อยุ่งยากหรือข้อสงสัยใด ๆ อันเกิดขึ้นกับการใช้ความตกลงนี้โดยความตกลงร่วมกัน
4. เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐจะตกลงในวิธีการแห่งการบริหารซึ่งจำเป็นแก่การที่จะใช้บทบัญญัติของความตกลงนี้ โดยเฉพาะเกี่ยวกับการพิสูจน์ที่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาของแต่ละรัฐจะพึงแสดง เพื่อที่จะได้ผลประโยชน์จากรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งในการได้รับการยกเว้นภาษีและการหักค่าลดหย่อนดังที่ได้บัญญัติไว้ในความตกลงนี้ เมื่อเห็นเป็นการสมควรที่จะแลกเปลี่ยนความคิดเห็น

นั้นด้วยวาจาเพื่อให้มีความตกลงกัน การแลกเปลี่ยนความคิดเห็นนั้นอาจกระทำโดยคณะกรรมการอันประกอบด้วยผู้แทนของเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐ

ข้อ 26

การแลกเปลี่ยนข้อสนเทศ

1. เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐจะแลกเปลี่ยนข้อสนเทศอันจำเป็นแก่การปฏิบัติการตามความตกลงนี้ และตามกฎหมายภายในของรัฐผู้ทำสัญญาเกี่ยวกับภาษีอากรที่อยู่ในขอบข่ายของความตกลงนี้ เท่าที่ภาษีอากรตามกฎหมายนั้นเป็นไปตามความตกลงนี้ ข้อสนเทศใด ๆ ที่แลกเปลี่ยนกันนั้นจะถือว่าเป็นความลับและต้องไม่เปิดเผยต่อบุคคลใด ๆ เจ้าหน้าที่หรือศาล นอกเหนือจากบุคคลที่เกี่ยวข้องกับการประเมิน หรือการเก็บภาษีซึ่งอยู่ในบังคับแห่งความตกลงนี้หรือการพิจารณาความอุทธรณ์หรือการดำเนินคดีสำหรับความผิดที่เกี่ยวข้องกันตามนี้ นอกจากเปิดเผยต่อผู้เสียภาษีหรือตัวแทนของเขา
2. ไม่ว่ากรณีใดก็ตาม บทบัญญัติของวรรค 1 จะไม่ถือเป็นการตั้งข้อผูกพันบังคับผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งรัฐใดให้
 - (ก) ดำเนินมาตรการทางการบริหารโดยขัดกับกฎหมายหรือวิธีปฏิบัติทางการบริหารของรัฐผู้ทำสัญญารัฐนั้นของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง
 - (ข) ให้รายละเอียดอันมีอาจจัดหาได้ตามกฎหมายหรือตามทางการบริการตามปกติของรัฐผู้ทำสัญญารัฐนั้นหรือของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง
 - (ค) ให้ข้อสนเทศซึ่งจะเปิดเผยความลับทางการค้า ธุรกิจ อุตสาหกรรม พาณิชยกรรมหรือวิชาชีพ หรือกรรมวิธีการค้า หรือข้อสนเทศ ซึ่งหากเปิดเผยจะเป็นการขัดกับความสงบเรียบร้อย

ข้อ 27

การช่วยเหลือในการบังคับจัดเก็บภาษี

1. รัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองจะให้ความช่วยเหลือและเกื้อหนุนซึ่งกันและกันในการแจ้งการประเมินและจัดเก็บภาษีที่กล่าวถึงในข้อ 2 รวมทั้งเงินเพิ่ม ภาษีเพิ่มเติม ดอกเบี้ย ค่าใช้จ่าย และเบี้ยปรับอย่างอื่นอันไม่มีลักษณะเป็นการลงโทษทางอาญา
2. เมื่อมีการร้องขอโดยเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งจะดำเนินการแจ้งการประเมิน และจัดเก็บหนี้ภาษีอากรที่ระบุไว้ในวรรค 1 ซึ่งต้องชำระในรัฐแรก ตามบทบัญญัติของกฎหมายและระเบียบข้อบังคับของรัฐอีกรัฐหนึ่งที่ใช้กับการแจ้งการประเมิน และจัดเก็บภาษีดังกล่าวนั้น หนี้ภาษีอากรดังกล่าวจะไม่ถือว่าเป็นสิทธิเรียกร้องมีบุริมสิทธิในรัฐ

ที่ถูกร้องขอและรัฐนั้นจะไม่จำเป็นต้องใช้มาตรการใด ๆ ซึ่งบทบัญญัติของกฎหมายและระเบียบข้อบังคับในรัฐที่ร้องขอมิได้ให้อำนาจไว้

3. การร้องขอที่อ้างถึงในวรรค 2 จะต้องมีสำเนาตราสารของทางราชการที่ให้มีการบังคับในรัฐที่ร้องขอนั้น และมีสำเนาทงราชการของคำวินิจฉัยถึงที่สุดของฝ่ายบริหารหรือตุลาการ ตามแต่สมควร
4. ในส่วนที่เกี่ยวกับหนี้ภาษีอากรที่เปิดให้มีการอุทธรณ์ เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญา รัฐหนึ่งอาจร้องขอเพื่อพิทักษ์สิทธิของตน จากเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งให้ดำเนินมาตรการทางป้องกันที่บัญญัติไว้ตามกฎหมายแห่งประเทศของตน บทบัญญัติของวรรค 1 ถึง 3 จะใช้บังคับโดยอนุโลมกับมาตรการเช่นนั้น
5. ประโยคที่สองของวรรค 1 ของข้อ 26 จะใช้บังคับด้วยกับข้อสนเทศใดที่จัดให้ตามข้อนี้ แก่เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐที่ถูกร้องขอ

ข้อ 28

เบ็ดเตล็ด

1. ในกรณีที่บริษัทซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศเบลเยียม บทบัญญัติของความตกลงนี้จะไม่จำกัดการเก็บภาษีจากบริษัทตามกฎหมายแห่งประเทศเบลเยียม จากการซื้อหุ้นของตนเองกลับคืนหรือเนื่องจากการจำหน่ายทรัพย์สินของตนเอง
2. ไม่มีข้อความใดในความตกลงนี้จะกระทบกระเทือนต่อเอกสิทธิทางการระงับการของเจ้าหน้าที่ทางทูตหรือกงสุลตามหลักทั่วไปแห่งกฎหมายระหว่างประเทศหรือตามบทบัญญัติแห่งความตกลงพิเศษทั้งหลาย
3. เพื่อความมุ่งประสงค์แห่งความตกลงนี้ บุคคลในคณะทูตหรือคณะกงสุลของรัฐผู้ทำสัญญา รัฐหนึ่ง ซึ่งอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งหรือในรัฐที่สามและผู้ซึ่งเป็นคนชาติของรัฐที่ส่งไปนั้น จะถือว่าเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ของรัฐที่ส่งนั้น ถ้าบุคคลเหล่านั้นอยู่ในบังคับข้อผูกพันเดียวกันในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีจากเงินได้และจากทุนเช่นเดียวกับผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐนั้น
4. ความตกลงนี้จะไม่ใช่บังคับกับองค์การระหว่างประเทศ กับองค์กรหรือเจ้าหน้าที่ขององค์การนั้น และกับบุคคลในคณะทูตหรือคณะกงสุลของรัฐที่สาม ซึ่งอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญา รัฐหนึ่งและไม่อยู่ในบังคับข้อผูกพันเดียวกันในรัฐนั้น ๆ ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีจากเงินได้และจากทุนเช่นเดียวกับผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐนั้น
5. เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองจะติดต่อกันโดยตรงเพื่อการนำความตกลงนี้ มาใช้บังคับ

บทที่ 7

บทบัญญัติสุดท้าย

ข้อ 29

การเริ่มใช้บังคับ

1. ความตกลงนี้จะได้รับการสัตยาบันและจะได้ทำการแลกเปลี่ยนสัตยาบันสารกัน ณ บรัสเซลส์ โดยเร็วที่สุดที่จะทำได้
2. ความตกลงนี้จะเริ่มใช้บังคับเมื่อครบสามสิบวันหลังจากวันที่มีการแลกเปลี่ยนสัตยาบันสารและบทบัญญัติจะมีผล
 - (ก) ในประเทศเบลเยียม
 - (1) ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีกำหนดชำระ ณ แหล่งที่เกิด สำหรับเงินได้ที่เครดิตหรือจ่ายในหรือหลังวันแรกของเดือนมกราคมในปีปฏิทินซึ่งมีการแลกเปลี่ยนสัตยาบันสารกัน
 - (2) ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีนอกเหนือจากภาษีกำหนดชำระ ณ แหล่งที่เกิด สำหรับเงินได้ของรอบระยะเวลาบัญชีใด ๆ ที่เริ่มต้นในหรือหลังวันแรกของเดือนมกราคมในปีปฏิทินซึ่งมีการแลกเปลี่ยนสัตยาบันสารกัน
 - (ข) ในประเทศไทย
 - (1) ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีเก็บจากเงินได้สำหรับเงินได้ในปีปฏิทิน หรือรอบระยะเวลาบัญชีที่เริ่มต้นในหรือหลังวันแรกของเดือนมกราคมในปีปฏิทินซึ่งมีการแลกเปลี่ยนสัตยาบันสารกัน
 - (2) ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีเก็บจากทุน สำหรับภาษีที่ต้องชำระในหรือหลังวันแรกของเดือนมกราคมในปีปฏิทินซึ่งมีการแลกเปลี่ยนสัตยาบันสารกัน

ข้อ 30

การเลิกใช้

ความตกลงนี้ จะคงใช้บังคับตลอดไป แต่รัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งได้หรือก่อนวันที่สามสิบของเดือนมิถุนายนในปีปฏิทินใด ๆ หลังจากได้มีการแลกเปลี่ยนสัตยาบันสารกันแล้วห้าปี ในกรณีเช่นนั้นความตกลงนี้เป็นอันเลิกมีผลบังคับ

(ก) ในประเทศเบลเยียม

- (1) ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีกำหนดชำระ ณ แหล่งที่เกิด สำหรับเงินได้ที่เครดิตหรือจ่ายในหรือหลังวันแรกของเดือนมกราคมในปีปฏิทินต่อไปที่ถัดจากปีที่มีการแจ้งการเลิกใช้
- (2) ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีนอกเหนือจากภาษีกำหนดชำระ ณ แหล่งที่เกิด สำหรับเงินได้ของรอบระยะเวลาบัญชีที่เริ่มต้นในหรือหลังวันแรกของเดือนมกราคมในปีปฏิทินถัดจากปีที่มีการแจ้งการเลิกใช้

(ข) ในประเทศไทย

- (1) ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีเก็บจากเงินได้ สำหรับเงินได้ในปีปฏิทินหรือรอบระยะเวลาบัญชีที่เริ่มต้นในหรือหลังวันแรกของเดือนมกราคมในปีปฏิทินถัดจากปีที่มีการแจ้งการเลิกใช้
- (2) ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีเก็บจากทุน สำหรับภาษีที่ต้องชำระในหรือหลังวันแรกของเดือนมกราคมในปีปฏิทินถัดจากปีที่มีการแจ้งการเลิกใช้

เพื่อเป็นพยานแก่การนี้ ผู้ลงนามข้างทำนองนี้ซึ่งได้รับมอบอำนาจโดยถูกต้องจากรัฐบาลของประเทศทั้งสองได้ลงนามในความตกลงนี้

ทำคู่กันเป็นสองฉบับ ณ กรุงเทพมหานคร

สิบหก ตุลาคม ปีหนึ่งพันเก้าร้อยและ เจ็ดสิบแปด

เมื่อวันที่

เป็นภาษาอังกฤษ

สำหรับรัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทย

สำหรับรัฐบาลแห่งราชอาณาจักรเบลเยียม

ลงนาม

ลงนาม

(วงศ์ พลนิกร)

(หลุยส์ แวนเด็นบรานด์ท์)

รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงการต่างประเทศ

เอกอัครราชทูต

รักษาราชการแทนรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศ